

Разбира се, при това, безъ скарвания помежду имъ не минуваше. Но къмъ поробенитѣ братушки русскитѣ войници се отнасяха сърдечно и покровителствено.

— Ей, братушка, ела тука да си пийнемъ, викаше нѣкой войникъ на опълченеца. Ела, моето братленце, ела, а тамъ Богъ знае, какво ще се случи съ насъ: зеръ война е това.

— Братушка, братушка! Не бойте се, ний ще накажемъ вашитѣ мжители! Щомъ „Батюшка“ Царя ни праща на „басурмана“, ний ще имъ отмѣстимъ за вашитѣ страдания, викаше другъ войникъ.

— Охъ, мои „горемычные“, пропждени отъ роднитѣ си огнища! Ний, ний всички ще паднемъ.... ще паднемъ до единъ... Ама знаешъ ли, какво се казва до единъ? Ще паднемъ, а васъ нѣма да оставимъ подъ турско робство, се бѣха разчувствували една група войници отъ 12-а дивизия, които бѣха окружили нѣколко опълченци.

— Какъ? вий, вий да плащате?! Възможно ли е това? извикаха нѣколко войника, когато опълченцитѣ поискаха да платятъ наново поржчаното вино.

— Кой, кой ще плати? Чакай да видимъ.

— А, ти ли?! какъ смѣешъ... ти да черпишъ царскитѣ войници?

На горнитѣ и подобни на тѣхъ сцени брой нѣмаше. Отъ тѣхъ се виждаше едно сърдечно и искрено отношение на русскитѣ войници къмъ опълченцитѣ.

Освѣнъ сардели, риби сушени и въ бѣчви, пастърма и др. такива, друго нищо не се намираше за ѣденіе въ града.

Слѣдъ като обиколихъ по-главнитѣ улици, азъ се отбихъ въ една бръснарница да се острижа, но прѣди още да влѣза въ бръснарницата, чухъ отъ вжтрѣ викъ и псувни, а когато влѣзохъ — видѣхъ слѣдующата сцена: берберина — румжнинъ, блѣденъ и растреперенъ отъ страхъ, се бѣше заврѣлъ въ единъ жгълъ на берберницата и се защищаваше отъ нападението на Бойко — вѣстовоя на поручикъ Живарева — съ единъ голѣмъ столъ. Оказа се, че скарванието, а подиръ и нападението отъ страна на Бойко произлѣзло отъ това, че му билъ искалъ три гологана да му обрѣсне брадата, а Бойко намиралъ, че три гологана било твърдѣ много. Любопитното е, обаче, това, че нито Бойко разбираше румжнина, нито този послѣдния — първия.